

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/530/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315200554
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2315200554.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Barcajovej a členiek senátu JUDr. Evy Behranovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná doc. JUDr. B. G., PhD., proti žalovanej: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody 175 eur a nemajetkovú ujmu 774,48 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 10C/113/2015- 82 zo dňa 20. apríla 2015 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda, pretože tento nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a rozsudkom rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 774,48 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca tvrdil, že nesprávny úradný postup exekučného súdu spočíval v tom, že o žiadosti na zmenu exekútora nebolo rozhodnuté v lehote stanovenej zákonom. Žalovaná sa bránila v konaní tvrdením, že vzhľadom na povahu rozhodnutia o zmene exekútora, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu a nevyhnutnosť vykonať aj iné úkony, nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote stanovenej zákonom považovať za zbytočné priesťahy. Súd prvého stupňa sa preto zamerl na zistenie, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec škoda vznikla. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania považoval súd nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda za neopodstatnený. Súd vychádzal z okolností, že Návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 9.1.2007 (súdnemu exekútorovi Mgr. Kataríne Baňárovej). Dňa 19.1.2007 podal súdny exekútor Mgr. Katarína Baňárová na Okresný súd Dunajská Streda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť, s.r.o. proti povinnému O. Q., bytom V. na vymoženie istiny 1.4640,- Sk s príslušenstvom. Poverenie bolo vydané 24.1.2007. Podaním zo dňa 25.5.2009 požiadala oprávnená o zmenu súdneho exekútora. Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 27.10.2010 č. k. 5Er/16/2007-15 pripustil zmenu exekútora a zároveň rozhodol o trovách exekúcie. V priebehu tohto časového úseku súd musel požiadať pôvodného súdneho exekútora o predloženie vyúčtovania a celého exekučného spisu, pričom o zmene súdneho

exekútora rozhodol až potom, čo mohol o rozhodnúť aj o trovách exekúcie pre zmene súdneho exekútora. Ohľadne prípadného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd Slovenskej republiky, či Európsky súd pre ľudské práva. K rozhodnutiu súdu sú potrebné podklady a bez potrebných podkladov nie je možné včas rozhodnúť. Žalobca ako oprávnený v exekučnej veci v danej lehote vydanie rozhodnutia o zmene exekútora nepresadzoval zákonnými možnosťami, nijako sa skoršieho rozhodnutia nedomáhal (vychádzajúc z obsahu exekučného spisu). Žiadnym spôsobom nepreukázal, že by počas tejto doby bol v neistote a hrozila mu akákoľvek škoda.

V danej veci absentuje prvotná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, ktorý nebol v konaní preukázaný. Podľa názoru súdu prvého stupňa sa žalobcovi nepodarilo vôbec preukázať, že by mu v súvislosti s postupom Okresného súdu Dunajská Streda v exekučnej veci vznikla akákoľvek škoda, či ujma. Zo spisu je zrejmé, že podaním zo dňa 22.11.2010 požiadala oprávnená o zmenu súdneho exekútora, pričom vzhľadom k tomu, že predmetné exekučné konanie sa začalo dňa 11.6.2003, je potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 (pôvodne ods. 5) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.8.2005. Vyššie citované ustanovenie Exekučného poriadku neustanovovalo povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávnenej na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávnenej na zmenu exekútora. K tomuto došlo až s účinnosťou od 1.9.2005. S poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 Exekučného poriadku konania začaté pred 1.9.2005 sa dokončia podľa práva platného do 31.8.2005 ak ods. 2 neustanovuje inak. V tomto prípade zákon (ods. 2) inak neustanovoval. Súd prvého stupňa na základe vyššie uvedeného preto konštatoval, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu súdu nedošlo (z pohľadu tvrdeného nedodržania zákonnej lehoty). Čo sa týka prieťahov v konaní otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (prieťahy v konaní tvrdila žalobkyňa), je kompetentný preskúmať len ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa - krajský súd, najvyšší súd (porovnaj napr. dôvodová správa k zákonu č. 412/2012 Z. z.). Rozhodnutie ústavného súdu žalobkyňa nepredložila a na toto sa vo svojom návrhu ani neodvolávala. Súd nemal za preukázané, že by žalobkyňi v dôsledku postupu súdu vznikla škoda (a to ani z predloženého znaleckého posudku). Súd má za to, že žalobkyňa nepreukázala vznik škody a rovnako nepreukázala ani príčinnú súvislosť.

V tejto súvislosti súd uvádza, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo ku škode, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť. Škodu charakterizuje žalobkyňa len v hypotetickej rovine. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázala vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd mal rozhodnúť o udelení poverenia po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobkyňa nepreukázala svoj nárok, nepreukázala splnenie základných zákonných podmienok v zmysle zákona NR SR č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto je návrh v celom rozsahu nedôvodný a bolo ho potrebné zamietnuť. Všetky vyššie konštatované skutočnosti, a to nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, boli dôvodom na zamietnutie uplatneného nároku pre jeho nedôvodnosť. Právne svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z. z.“) a § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (v ďalšom texte „Exekučný poriadok“).

O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom texte „OSP“), úspešnej žalovanej však náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila a nepreukázala, že jej trov konania vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa žalobcu účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca predovšetkým namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá nadobudla účinnosť až po založení zodpovednostného právneho vzťahu, čo má za následok nesprávnosť súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Súd svojím rozhodnutím de iure i de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, ktorá existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, čo exekučný súd ignoroval a na čo zo zákona nemal oprávnenie. Podľa odvolateľa súd neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akéhokoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, napríklad i rozsah nevybavenej súdnej agendy. Žalobca vôbec nechápe aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom.

K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadрила, samostatný odvolací návrh nepodala.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 zákona č.99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho súdneho poriadku - ďalej len OSP), po zistení, že odvolania podal včas účastník konania (§ 201, § 204 OSP), proti rozhodnutiam, proti ktorým je opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednohlasne (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z.).

Odvolací súd vo veci rozhodol podľa ustanovenia § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania tak, že rozsudok verejne vyhlásil, nakoľko vec bola ústne prejednaná pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejedná sa o konanie, v ktorom by súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde ani o konanie vo veciach porušovania zásady rovnakého zaobchádzania a nariadenie pojednávania nevyžaduje ani dôležitosť verejný záujem.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Žalobca sa svojou žalobou domáhal z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu náhrady škody v celkovej výške 175 eur. Táto škoda predstavuje podľa žalobcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 221,28 eura, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 7, resp. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy

žalobcu viacerým rizikám, napr. neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného; zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; či insolvenčii povinného. V skutočnosti, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, videl žalobca nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Z obsahu spisu Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 5Er/16/2007 odvolací súd zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný 9.1.2007 (súdnemu exekútorovi Mgr. Kataríne Baňárovej). Dňa 19.1.2007 podal súdny exekútor Mgr. Katarína Baňárová na Okresný súd Dunajská Streda žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávnenej Pohotovosť, s.r.o. proti povinnej O. Q., bytom V. na vymoženie istiny 14.640,- Sk s príslušenstvom. Poverenie bolo vydané 24.1.2007. Podaním zo dňa požiadala oprávnená o zmenu súdneho exekútora. Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 27.10.2010 č. k. 5Er/16/2007-15 pripustil zmenu exekútora a zároveň rozhodol o trovách exekúcie. V priebehu tohto časového úseku súd musel požiadať pôvodného súdneho exekútora o predloženie vyúčtovania a celého exekučného spisu, pričom o zmene súdneho exekútora rozhodol až potom, čo mohol o rozhodnúť aj o trovách exekúcie pre zmene súdneho exekútora. Žalobca ako oprávnený podaním zo dňa 25.5.2009 navrhol zmenu súdneho exekútora a žiadal poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Pôvodný exekútor doručil súdu prvého stupňa dňa 10.12.2010 vyčíslenie trov konania a dňa 19.04.2011 sa vyjadril k návrhu na zmenu exekútora. Exekučný súd (Okresný súd Dunajská Streda) uznesením zo dňa 17.05.2011 vyhovel návrhu na zmenu exekútora, poverenie exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi odňal a poveril výkonom exekúcie exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, ktorému exekučnú vec postúpil a priznal náhradu trov pôvodnému súdному exekútorovi. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18.08.2011. Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku v znení do 31. mája 2010 (v čase začatia exekučného konania a aj podania žiadosti o zmenu exekútora) oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Odvolací súd mal obsahom exekučného spisu preukázané, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu exekútora konal plynulo, bez prieťahov, efektívne a v záujme poskytnúť účastníkovi právnu istotu pri rozhodovaní o jeho žiadosti. Exekučné konanie vo veci sa začalo dňa 19.01.2007. Exekučnému súdu bolo návrh na zmenu súdneho exekútora predložený dňa 25.05.2009, následne pôvodný exekútor vyčísľil doterajšie trovy exekúcie podaním doručeným súdu dňa 22.10.2009 a 19.3.2010 (ktoré vyjadrenie súd od neho požadoval) a vyjadril sa aj k návrhu na zmenu exekútora. Po zhromaždení všetkých týchto podkladov súd prvého stupňa o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora rozhodol dňa 27.07.2010.

Ústavným základom zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodit', a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti) ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, v zákonom stanovenej lehote.

Pritom nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. V súvislosti s nárokom žalobcu a preukázaním nesprávneho úradného postupu odvolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75 (ktoré bolo síce vydané v súvislosti s vydaním poverenia, ale obdobne tento záver možno vzťahovať i pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na zmenu exekútora), zmysle ktorého samotné nedodržanie zákonom ustanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverení na vykonanie exekúcií nepovažuje za porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj (a predovšetkým) na svoj záver vyslovený v časti II.2 tohto nálezu, v zmysle ktorého v posudzovanom prípade nedostatky v postupe okresného súdu nedosiahli takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti, a teda porušení základného práva na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. tiež porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a je potrebné posúdiť aj iné okolnosti prípadu a to najmä s ohľadom na množstvo návrhov, ktoré súdny exekútor v relevantnom čase exekučnému súdu doručil. Táto skutočnosť totiž objektívne bránila tomu, aby exekučný súd mohol o návrhoch exekútora rozhodnúť v štandardných (zákonom ustanovených) lehotách (porovnaj aj rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002). Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prieťahy“ je pojem autonómny. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (I. ÚS 63/00). V danom prípade bolo rozhodnuté po uplynutí zákonnej lehoty, táto skutočnosť však nevykazuje znaky zbytočných prieťahov, za ktoré by mal štát niesť zodpovednosť.

Ako odvolací súd vyššie konštatoval, podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. Podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Vzhľadom k uvedenému nie je potrebné skúmať existenciu škody, jej rozsah a nemajetkovú ujmu, náhrady ktorej sa žalobca domáha.

Súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil.

V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto jej v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 OSP vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. Žalovaná si náhradu trov odvolacieho konania návrhom v zmysle 151 ods. 1 OSP neuplatnila (a podľa obsahu spisu jej ani žiadne nevznikli), preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.